

враховує досвід міжнародної практики у сфері боротьби з незаконним обігом наркотичних засобів, психотропних речовин тощо. Тому на одне з пріоритетних місць слід поставити питання вдосконалення чинного законодавства, що стосується даної проблеми.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними» // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1995. – № 10. – Ст. 62.

Чередник Я.В.

студент,

Науковий керівник: Мисливий В.А.

доктор юридичних наук, професор,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут»

ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ

Метою боротьби з організованою злочинністю є: встановлення контролю над організованою злочинністю, її локалізація, нейтралізація та ліквідація, усунення причин і умов існування організованої злочинності [1, с. 5].

Кримінальний кодекс України має своїм завданням правове забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від злочинних посягань, забезпечення миру і безпеки людства, а також запобігання злочинам [2, ст. 2].

Запобігання злочинній діяльності в цілому, як організованій, так і професійній, в теорії і практиці кримінології вивчається як певний вид соціальної діяльності з приводу недопущення вчинення злочинних діянь методом виявлення, усунення та нейтралізації причин, які сприяють їх виникненню та умов, які сприяють їх існуванню.

У зв'язку з цим діють так звані заходи протидії злочинній діяльності. До них належать загально-соціальні та спеціально-кримінологічні заходи. До компетенції загально-соціальних заходів входять такі завдання: відсікання незаконних прибутків у різних сферах економічної діяльності громадян, боротьба з каналами збуту зброї, наркотичних речовин, протидія існуванню і діяльності незаконних кримінальних угруповань. До компетенції спеціально-кримінологічних

заходів входять завдання, пов'язані з недопущенням економічних зловживань в підприємницькій діяльності.

Загально-соціальне запобігання злочинній діяльності становить комплекс соціальних, економічних і виховних заходів задля покращення умов розвитку та вдосконалення відносин у суспільстві паралельно з цим ліквідацію умов та причин злочинності. Запобіжний фактор цієї діяльності полягає в тому, що вона протидіє шкідливим для суспільства процесам та явищам, які породжують високий рівень злочинних діянь, сприяє збільшенню рівня законослухняності громадян. Але на практиці цей комплекс втілити вкрай важко, особливо зважаючи на економічний стан в країнах колишнього Радянського Союзу. Кожне десятиліття характеризується різними рівнями сплеску злочинності. За неофіційними даними, найменший рівень злочинності зафіксований в кількох точках земної кулі. До них належать Швеція, Канада, Нідерланди, Люксембург, Голландія. Можливо, іншим державам варто перейняти досвід стосовно методів запобігання злочинності у вищеназваних держав.

Спеціально-кримінологічна діяльність характеризується розділенням на три напрямки : кримінологічна профілактика, відвернення злочинів і припинення злочинів.

Також мають важливе значення активні контрзаходи. Це заходи переконання громадян, різних форм фізичного примусу, застереження від вчинення нових злочинів і допомога особам, звільненим з місць позбавлення волі.

Якщо брати загальну картину злочинності у всьому світі, то можна з упевненістю сказати, що наше суспільство знаходиться ще дуже далеко від ідеалу. Хоча час існування людської раси, здавалося б, є доволі великим і точно не встановлено, в який саме час, при якому правлінні і при якій політичній системі рівень злочинності є найменшим. Можливо, цьому мають посприяти якісь кардинальні зміни чи нововведення в законодавстві. Буде доречним згадати відомий у вузьких колах фільм під назвою «Судна ніч». Сюжет його розповідає про введення певного режиму судної ночі, який дозволяє громадянам раз на рік в певний час вчинювати будь-які злочини, за які не наступатиме жодна відповідальність. Існує теорія, що за такого режиму рівень злочинності в суспільстві значно скоротиться за рахунок зменшення кількості соціально нестабільних елементів і концентрування людської жорстокості протягом короткого відрізка часу. Проте, така ідея, безперечно, є утопічною і порушує права людини. Отже, треба чекати виявлення нових законних методів зменшення рівня злочинності. Людство втомилося від жорстокості.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України – Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 25-26, ст. 131).
2. Закон України про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю (ВВР), 1993, № 35, ст. 358).

Шаймуродов Р.А.

курсант,

Науковий керівник: Дідківська Г.В.

кандидат юридичних наук, доцент,

Національний університет державної податкової служби України

**СЛІДЧИЙ ПОДАТКОВОЇ МІЛІЦІЇ ЯК СПЕЦІАЛЬНИЙ
СУБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 371 КК УКРАЇНИ
(ЗАВІДОМО НЕЗАКОННІ ЗАТРИМАННЯ, ПРИВІД,
ДОМАШНІЙ АРЕШТ АБО ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ)**

Згідно з нормами ст. 354 Податкового кодексу України від 2 грудня 2010 року [1] посадова чи службова особа податкової міліції, яка порушила вимоги закону або неналежно виконує свої обов'язки, несе відповідальність у встановленому законом порядку. Дії або рішення податкової міліції, її посадових та службових осіб можуть бути оскаржені у встановленому законом порядку до суду чи прокуратури.

Відповідно до ч. 2 ст. 18 Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року [2] (далі – КК України) спеціальним суб'єктом злочину є фізична осудна особа, яка вчинила у віці, з якого може наставати кримінальна відповідальність, злочин, суб'єктом якого може бути лише певна особа.

У КК України містяться цілі розділи, майже всі статті яких присвячені відповідальності за злочини, вчинені певними спеціальними суб'єктами. Проте у в інших випадках спеціальний суб'єкт у законі може бути прямо і не названий, але вчинений злочин припускає його наявність.

Так, у ст. 371 КК прямо не сказано, хто є суб'єктом завідомо незаконного затримання, приводу, домашнього арешту або тримання під вартою. Однак очевидно, що ці злочини можуть бути вчинені лише працівниками правоохоронних органів або суду, які наділені правом застосовувати вказані затримання, привід, арешт, тримання під вартою.

Іншими словами, передбачені ст. 371 КК України діяння може вчинити лише певна особа, яка за своїми визначеними властивостями